

سُوَّةُ الْحِشْرِ مَدَنِيَّةٌ وَهِيَ أَرْبَعٌ وَعِشْرُونَ لَيْتًا مِثْلَ كَوْعَا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به اسم الله رحمان رحيم

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ①

سبح گوید بالله آنچه در سماوات و آنچه در زمین است. و اوست عزیز الحکیم *

هُوَ الَّذِي أَخْرَجَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ

اوست آنکه کرد خارج کسان کافرا، از اهل کتاب، از

دِيَارِهِمْ لِأَوَّلِ الْحَشْرِ مَا ظَنَنْتُمْ أَنْ يَخْرُجُوا وَظَنُّوا أَنَّهُمْ

دیار آنها در اول حشر^۱. نمیگردید گمان که شوند خارج و گمان کردند آنها را

مَانِعَتُهُمْ حُصُونُهُمْ مِنَ اللَّهِ فَأَتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ

قلعه های آنها محصون میدارد از الله پس آمد آنها را الله از آنجا که نه

(۱) جمع شدن لشکر.

يَحْتَسِبُوا وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ يُخْرِبُونَ بُيُوتَهُمْ

کردند حساب و انداخت در قلبهای آنها رعب^۱ را، کردند خراب خانه های خود را

بِأَيْدِيهِمْ وَأَيْدِي الْمُؤْمِنِينَ فَاعْتَبِرُوا يَا أُولِيَ الْأَبْصَارِ^۲

بدستهای خود و با دستهای مؤمنان. بگیرید عبرت یا دارانندگان بصیرت*

وَلَوْ لَا أَنْ كَتَبَ اللَّهُ عَلَيْهِمُ الْجَلَاءَ لَعَذَّبَهُمْ فِي الدُّنْيَا

و اگر نمیکرد نوشته الله بر آنها جلاء وطن را، میکرد عذاب آنها را در دنیا.

(۱) رعب: ترس

وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ النَّارِ ۝ ذَلِكُمْ بِأَنَّهُمْ شَاقُّوا اللَّهَ

و برای آنهاست در آخرت عذاب آتش * چنین که آنها شقاوت کردند با الله

وَرَسُولُهُ ۚ وَمَنْ يُشَاقِّ اللَّهَ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ۝

و با رسول او. و هر که کند شقاوت با الله، بیقین الله است شدید العقاب *

مَا قَطَعْتُمْ مِنْ لِيْنَةٍ أَوْ نَهَالٍ أَوْ تَرَكَتُمْوهَا قَائِمَةً عَلَىٰ أُصُولِهَا

آنچه قطع کردید از نونهال یا ترك کردید آنرا استاده بر ساقه های آن

فِي آذِنِ اللَّهِ وَلِيُخْزِيَ الْفَاسِقِينَ ﴿۵۹﴾ وَمَا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ

بود به اذن^۱ الله تا کند رسوا فاسقان را * و آنچه ایفاء کرد الله به رسولش

مِنْهُمْ فَمَا أَوْجَفْتُمْ عَلَيْهِ مِنْ خَيْلٍ وَلَا رِكَابٍ وَلَكِنْ

از آنها،^۲ نتاختید شما بر آن کدام اسپان و نه شتران و لاکن

اللَّهُ يُسَلِّطُ رُسُلَهُ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۶۰﴾

الله کند مسلط رُسولش را بر هر که خواهد. و الله است بر کل شیء قدیر*

(۱) اذن: اجازه، فرمان (۲) آنچه نصیب مسلمانان شد از بنی نضیر.

مَا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ مِنْ أَهْلِ الْقُرَىٰ فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ

آنچه نصیب کرد الله بر رسولش از اهل قری از الله است و از رسول

وَالَّذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ^١

و برای اقارب و یتیمان و مساکین و ابن سبیل^١

كَيْ لَا يَكُونَ دُولَةً بَيْنَ الْأَغْنِيَاءِ مِنْكُمْ ۗ وَمَا آتَاكُمْ

تا نه باشد دولت تنها بین اغنیا شما. و آنچه دهد بشما

(١) ابن سبیل: مسافرین درمانده، در راه افتاده

الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ

رسول کنید اخذش، و آنچه نهی کند شمارا از آن بگذارید. و تقوا کنید الله را.

إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ۗ لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ

یقیناً الله است شدید العقاب * برای فقراء مهاجرین، آنانکه

أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّن

شدند اخراج از دیارشان و اموال شان، بجستجو فضل از

اللَّهُ وَرِضْوَانًا وَيَنْصُرُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ^ط أُولَئِكَ هُمُ

الله و رضوان او و میکنند امداد به الله و رسول او. آنها هستند

الصَّادِقُونَ^ح وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ

مردم صادق * و آنانکه یافتند مسکن و ایمان از قبل آنها،

يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ

دارند حب بهره که هجرت کند پیش آنها و نمی یابند در سینه های خود

حَاجَةً مِّمَّا أُوتُوا وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ

حاجتی بر آنچه داده شد بمهاجر و میکند ایثار از نفسهای خود و لو باشند بر آن

خِصَاصَةً ^{ووقف} وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٩﴾

محتاج. و هر که شد وقایه از حرص نفسش آنها هستند کامیاب *

وَالَّذِينَ جَاءُوا مِن بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَ

و آنانکه آمدند از بعد آنها میگویند رب ما مغفرت کن مارا و

لِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا

هم اخوان مارا که سبقت کردند بر ما به ایمان و نه گردان در قلبهای ما

غُلًّا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ ۱۰ أَلَمْ تَرَ إِلَى

کینه بر کسان با ایمان، رب ما توئی رءوف رحیم * آیاندیدی بسوی

الَّذِينَ نَافَقُوا يَقُولُونَ لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ

کسان منافق میگویند به برادران خود، آنانکه کافراند از اهل

الْكِتَابِ لَيْنٌ أُخْرِجْتُمْ لِنَخْرُجَنَّ مَعَكُمْ وَلَا نُطِيعُ فِيكُمْ

کتاب، اگر اخراج شوید میشود خارج باشما و نکنیم اطاعت جز شما

أَحَدًا أَبَدًا وَإِنْ قُوتِلْتُمْ لَنَنْصُرَنَّكُمْ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ

احدی را ابداً، و اگر قتال شود باشما میکنیم نصرت شمارا. و الله میدهد شهادت اینها

لَكَذِبُونَ ﴿١١﴾ لَيْنٌ أُخْرِجُوا لَا يَخْرُجُونَ مَعَهُمْ وَلَئِنْ قُوتِلُوا

اند کاذبان * اگر شوند اخراج نمیشوند خارج با آنها. و اگر شوند قتال

لَا يَنْصُرُونَهُمْ وَلَا يَنْصُرُونَ^{١٢} تَفَوُّوا

نمیکند نصرت با آنها. و اگر نصرت کنند میگردانند پشت. باز نشوند نصرت *

لَا أَنْتُمْ أَشَدُّ رَهْبَةً فِي صُدُورِهِمْ مِّنَ اللَّهِ ذَلِكِ بِأَنَّهُمْ

بلکه شما تید اشد خوف در سینه های آنها از الله. چونکه آنها اند

قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ^{١٣} لَا يُقَاتِلُونَكُمْ جَمِيعًا إِلَّا فِي قَرْيٍ مُحَصَّنَةٍ

قوم بدون فهم * نکنند قتال با شما جمیعاً إلا در قری مستحکم

أَوْ مِنْ وَّرَاءِ جُدٍ بِأَسْهُمٍ بَيْنَهُمْ شَدِيدٌ تَحْسِبُهُمْ

یا از ورای دیوارها. دشمنی آنهاست بین آنها شدید. میکنید حساب آنها را

جَمِيعًا وَقُلُوبُهُمْ شَتَّىٰ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ ﴿۱۲﴾

جمیعتی و قلبهایشان است جدا. چنین چونکه آنها اند قومیکه نمیکنند تعقل *

كَمَثَلِ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَرِيبًا ذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَ

بمثل کسان از قبل اینها، عنقریب، ذایقه کردند وبال امور خود را. و

(۱) یهودیان "بنی قینقاع" و اعراب "بنی نضیر". وبال: نقصان، زیان، آسیب.

لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٥﴾ كَمَثَلِ الشَّيْطَانِ إِذْ قَالَ لِلْإِنْسَانِ

برای آنهاست عذاب الیم * بمثل شیطان، وقتی میگوید به انسان

اَكْفُرْ فَلَبِأَ كَفْرًا قَالَ إِنِّي بِرِئِئِ مُنكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ

کافر شو. وقتی کافر شد میگوید منم بری از دمه از تو، من دارم خوف از الله رب

الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾ فَكَانَ عَاقِبَتُهُمَا أَنَّهُمَا فِي النَّارِ خَالِدِينَ فِيهَا ط

العالمیان * پس شد عاقبت هر دو آنها که هر دو در آتش خلد کنند آنجا.

وَذَلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿١٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ

و اینست جزاء مردم ظالم * یا ای کسان باایمان باشید با تقوا الله

وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ

و کند نظر نفسی آنچه اقدام کرد برای فردا. و باتقوا الله باشید. یقیناً الله است خبیر

بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنْسَاهُمْ

بر آنچه میکنید * و نباشید مثل آنانکه فراموش کردند الله را، برد از یاد آنها

أَنْفُسَهُمْ وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ^{۱۹} لَا يَسْتَوِي أَصْحَابُ النَّارِ

خودشان را. ^۱ آنها هستند مردم فاسق * نیستند یکسان اصحاب آتش

وَأَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمُ الْفَائِزُونَ^{۲۰} لَوْ أَنْزَلْنَا

و اصحاب جنت. اصحاب جنت هستند کامیاب * اگر میکردیم نازل

هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَرَأَيْتَهُ خَاشِعًا مُتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ

این قرآن را بر کوهی، می دیدی آنرا بخشوع^۲ ازهم پاشیده از هیبت

(۱) مثل امروز که والدین اولاد را و اولاد والدین را فراموش کرده اند. (۲) خشوع: فروتنی، تواضع

اللَّهُ وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾

الله. و اینست امثالیکه میزنیم آنرا برای مردم تا آنها کنند تفکر *

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عِلْمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ. عِلْمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ. هُوَ

الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿٢٢﴾ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ

الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ * هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ. الْمَلِكُ

الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيَّمِنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ ٥٥

الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيَّمِنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ.

سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ٥٦ هُوَ اللَّهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ

سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ * هُوَ اللَّهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ

الْحُسْنَى ٥٧ يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ٥٨

الْحُسْنَى. يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ *